

Kje si bil, ko ...

Spet sem imel čudne sanje. Padal je dež. In sijalo je sonce. Nekje so tulili volkovi in stal sem v pšeničnem polju. Videl sem se v tretji osebi. Bil sem gol in bradat. Hodil sem po tem pšeničnem polju in lovil kaplje ledeno mrzlega dežja na svoje telo. Grelo me je sonce in ...

Ura piska. Rdeče številke na zaslonu digitalne ure kažejo 17:32. Res moram prenehati s temi spanci po kosilu. Zamudim in zapravim tri, štiri ure. Počasi se oblečem in popraskam po mednožju. Čez pol ure se dobim z Nejo. Medtem ko se oblačim, prižgem malo televizijo v svoji sobi. Mama jo hoče odstraniti, ker je nekje prebrala, da je to škodljivo. Na ekranu je mlada blondinka s papirjem v roki. Poročila. Govori nekaj o Iraku. Povečam glasnost:

»... to je prva smrt slovenskega vojaka po desetdnevni vojni za Slovenijo. Mladi Andrej Golob, doma iz Gornjega Karteljevega, je nastradal zaradi mine. Njegovo truplo bodo pripeljali domov pojutrišnjem po zračni poti. Naše misli so z njegovo družino in z njegovim dekletom. V drugih novicah tek...« jo prekinem z daljincem.

Do vojaka nisem čutil ničesar. Nisem ga poznal. Verjetno je rad pil s prijatelji, se s svojo punco sprehajal po plaži in smučal. Imel psa po imenu Runo. Bil priden in delaven fant. Tipičen slovenski fant.

Imam težka in trdna vrata, ki varujejo mojo sobo, in tako nisem slišal težkega skinhead metala. Ko sem se spuščal po stopnicah, sem zavohal cigaretni dim in poceni toplo pivo. Iz naše dnevne sobe se je slišal komentator, ki je zvenel, kakor da je pokadil preveč Marlboro rdečih. Neki glas, ki ni prihajal iz televizije, je preklel nekemu mamu in očeta in meni v presenečenje še babico. Ko sem dosegel zamegljeno sobo, sem zagledal prizor, ki mi je bil še preveč znan.

Moj starejši brat Luka in pet njegovih prijateljev sedi na našem kavču. Če smo natančni, ima eden samo eno nogo na njem. Tam sedijo v svojih vojaških hlačah in črnih bulerjih. Vsak drži pločevinko Mercatorjevega piva in v drugi roki cigareto. Ko me brat zagleda, vstane in po prusko udari s petami.

Nato dvigne roko v nacistični pozdrav ter se zadere: »Sieg Heil, Isaac!!!« in si s tem prisluži smeh svojih tovarišev. V ozadju igra skinhead metal. Pogledam na televizijo.

Na ekranu je bila zelenica in po njej so se podili možje v zeleno-belih in rdečih dresih. Rdeči so imeli sedaj žogo. Rezultat je bil 1:1.

Isaac. Čeprav je moje ime Martin, me je moj ljubi bratec klical Isaac, in to samo zato, ker je on podedoval mamine zlate lase in modre oči, jaz pa očetove rjave lase in oči. Čeprav sta bila oba starša Slovenca, mi je težil, da sem Jud. Mogoče pa sem bil posvojen. Kaj pa vem.

»Nisi v službi?« povprašam brata.

»Naši igrajo. Proti Angliji!« je rekel brat in s tem nakazal, da se mu danes ne ljubi popravljati avtomobilov.

Brigalo me je za njega in njegove neumne kolege. Pograbim usnjeno jakno in si obujem teniske.

»Mali, kam greš?« se je zadril Luka.

»K Neji.«

»Aha, judovske otroke delat, a, Isaac?« je rekel Klemen.

»Ej, mi rabimo še piva! Kupi ga!« se je zadril Luka.

»Premlad sem, kreten!« sem mu zabrusil.

»Grem jaz z njim. Tako ali tako moram kupiti še cigarete« je dejal Volk. Nikoli nisem izvedel, zakaj ga tako kličejo. Ampak je bilo kul. On je bil edini iz grupe bratovih kolegov, ki me ni zafrkaval. Bil je starejši od njih kaki dve leti. Tih. Imel je pobrito glavo in prijazne, sivozelene oči.

Ko sva hodila po ulici, je za nama pritekel še eden od bratovih prijateljev. Jure je bil največji idiot pod soncem. Ima se za skinheada, a če bi mu rekel, naj pove vsaj eno Cankarjevo delo ali pa zapoje slovensko himno, bi le čudno gledal.

»Jaz grem tudi po cigarete« je rekel in me spotaknil. Volk ga je grdo pogledal. Tiho smo hodili po zasneženem Novem mestu in nebo je na nas stresalo snežinke. Oba skina sta si na glavo poveznila kapuco. Jaz pa sem ljubil sneg. Ko je padal, je bilo vse čisto. Plundra me ni nikoli motila. Niti zeblo me ni tako močno. Po ledenem snegu smo se zadržali do trgovine. Volk in Jure sta prijela vsak po pet pločevink piva in tri zavojčke cigaret. Jaz sem kupil čokolado za Nejo. Pogledal sem na uro. Še petnajst minut in spet bom začutil njen objem in njene ustnice. Ko smo šli iz trgovine, mi je Volk ponudil cigareto. Sprejel sem jo in prižgal mi jo je.

»Sranje! Zamudila bova konec tekme.« je pozelenel Jure. Volk je, kakor vedno, miren pogledal na uro in pokimal. Pospešila sta korak. Edina napaka pri Volku je bila ta, da je bil, za razliko od mojega brata in ostalih tistih kretenov, pravi skinhead. Pravi nacist. Prebral je Mein Kampf in celo tatoo svastike je imel na vratu. Proti nama sta korakala dva geja. Prav nič nista skrivala tega. Oba v oprijetih roza majčkah pod odpetima jaknama, eden je imel svetlo zeleno, drugi vijolično, v špičastih škornjih in s šalom okrog vratu. Oba sta imela rjavo usnjeno moško torbico ali kakor jim pravijo, "pederuše". Geji so bili edina stvar, ki je razjezila Volka. Ko ju je zagledal, je krenil proti njima. Jure je šel za njim in ga skušal ustaviti s tem, da ga je opominjal, da bosta zamudila konec tekme. Ni zaleglo. Srečali so se ravno pred barom, kjer je bila prižgana televizija. Volk se je butnil ob tistega z zeleno jakno.

»Kaj je tvoj problem!?!« je glasno vprašal tisti v vijolični jakni.

»Ti!« se mu je v obraz zadril Volk.

Jure je prijel Volka za ramo in ga skušal odvreči stran. Volk ga je samo odrinil. Zelenojaknež je hotel oditi in je prijel Vijoličnojakneža za roko, da bi ga odvrekel s sabo. Volk ga je ustavil z udarcem v trebuh. Zelenojaknež je padel na kolena in skorajda izpustil želodec. Sam se nisem vmešal. Ni moj boj ... ni Mein Kampf.

Proti njim je priletela steklenica. Jure je krvavo, maščevanja željno pogledal proti baru, iz katerega je priletel ta kos stekla. Tam je stal majhen, star človek v športni jakni in z zelo hecno, cofasto kapo. S prstom na ustnicah je nakazal tišino in pokazal na televizijo. Vsi, Volk, Jure, jaz in oba geja smo prisluhnili in pogledali proti televiziji. Spet zasnežena zelenica. Iz zvočnikov televizije se je zaslišalo: » ... Koren

